

и градъ ѣхъ обгради съ коніетъ ; единътъ отъ фенеритъ угаснѣ, возатайтъ си изгуби шапкѣтъ и взе да псува ; коніетъ прѣ- хахъ уплашени, стѣписвахъ ся на задъ вмѣсто да отиватъ на прѣдъ.

— Не трѣба да негодувамъ противу Бога, взѣмла воза- тайтъ слѣдъ като ся помъчи да накара коніетъ да трѣгнѣтъ на прѣдъ. И щомъ избѣбра това, скокнѣ долу отъ коня и отиде къдѣ окното на коляскѣтъ.

Въ сѣщо врѣме слуга съ гербове на дрехѣтъ му слѣзу- ва отъ прѣдъ коляскѣтъ, та ся среща съ возатая на истото окно. Една отъ малкитъ завѣсы които припазвахъ вѣтрѣш- ностѣтъ на коляскѣтъ отъ вѣтра и дѣжда ся отвори до пол- вницѣ, и гласъ доста оклигѣ ся чу да казуваше :

— Якове Якове !

— Тука съмъ, господарю-рицарю, отговори слугата съ гер- бовитъ знакове.

— Защо спрѣхъ конята и не вървимъ вече ? попыта гласѣтъ.

— Не знаѣхъ защо, возатайтъ който има честѣтъ да вози господаря-рицаря е тука до мене и той може да ви каже защо спрѣхмы и не карамъ.

Гласѣтъ повтори попытаніето си.

— Поради нощѣта и туй доше врѣме азъ немогъ да упра- вямъ коніетъ си.

— Нищо не е невъзможно когато ся рѣши иѣкой да го върши, рече гласѣтъ ; а като е тѣй, яхни пакъ ты, приателю, га коня и да вървимъ.

— Добрѣ, ама коніетъ не мя слушатъ.

— Имашъ въ рѣцѣтъ си добъръ бичъ, и добры шипове на ботушитъ си ; тури ги въ упоирѣбеніе и дѣтѣ.

— Азъ не щѣ ни да знаѣхъ за това.

— Я, ся опытай.

— Не могъ ; ще загинемъ.